

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Baeșu Andrei,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Baeșu Andrei împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind constatarea nulității și anularea ordinului Procurorului General,

împotriva deciziei din 27 iunie 2023 a Curții de Apel Chișinău

*(Dosarul nr. 3ra-989/23
NR. PIGD 2-22001794-01-3ra-01102023)*

Temeiurile recursului nu se încadrează în prevederile art. 246 (în vigoare până la 1 septembrie 2023) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a deciziei contestate.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Gr. Cazacu)
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Negru, E. Palanciuc, I. Dutca

16 octombrie 2024

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de Baeșu Andrei,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 05 ianuarie 2022, Baeșu Andrei s-a adresat în instanța de judecată cu cererea de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la constatarea nulității și anularea Ordinului Procurorului General nr. 233-p din 11.02.2020 privind eliberarea din funcția de procuror în Procuratura Anticorupție pe motivul demisiei din Procuratură în baza raportului depus la 20.02.2020 precum și a răspunsului nr. 7/3-285/21-972 din 08.12.2021 la cererea prealabilă, obligarea reîncadrării în funcția de procuror în Procuratura Anticorupție cu achitarea salariului funcției de procuror în Procuratura Anticorupție, precum și a tuturor premiilor pentru perioada absenței de la serviciu începând cu data de 20.02.2020 până la momentul reîncadrării în funcție.

2. În motivarea acțiunii reclamantului, a invocat că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat în numeroase cazuri că, este necesar să se amintească faptul că, într-o societate democratică, atât instanțele cât și autoritățile responsabile de investigații, trebuie să rămână libere de presiunea politică” (Guja c.Moldova (Marea Cameră a Curții Europene), nr. 14277/04, § 86).

3. Reclamantul a invocat că, Curtea s-a referit inclusiv și la problema independenței procurorilor în contextul măsurilor de siguranță generale, cum ar fi garanțiile pentru a asigura independența funcțională a procurorilor față de superiori și controlul judiciar al acțiunilor parchetelor (Kolevi c.Bulgariei, nr.1108/02, 05/02/2010, §142). Independența procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul procurorilor, ci o garanție pentru o justiție echitabilă, imparțială și eficientă care protejează atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor în cauză.

4. A menționat că, Statele trebuie să se asigure că, procurorii sunt capabili să își îndeplinească îndatoririle fără intimidare, impedimente,

hârțuire, ingerințe și că nu sânt supuși în mod injust unui sistem de răspundere civilă, penală sau de altă natură.

5. Reclamantul a remarcat că, în corespundere cu Carta de la Roma - principii și norme europene privind Procuratura, document de referință, în care se conțin normele europene ce vizează activitatea și rolul procurorului în statul de drept, din 17 decembrie 2014, Statele membre ar trebui să ia măsuri pentru a se asigura că: a) recrutarea, promovarea și transferul procurorilor au la bază proceduri echitabile și imparțiale, excluzând orice discriminare bazată pe criterii de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau de altă natură, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau alte asemenea situații; b) derularea carierei, evaluarea profesională, promovarea și mobilitatea procurorilor sunt guvernate de criterii transparente și obiective, cum ar fi competența și experiența; organismele responsabile pentru recrutarea procurorilor ar trebui să fie selectate pe baza competențelor și abilităților lor și ar trebui să-și îndeplinească atribuțiile cu imparțialitate, pe baza unor criterii obiective.

6. Reclamantul a mai menționat că, numirea în funcție și încheierea mandatului procurorilor ar trebui cuprinse în reglementări la cel mai înalt nivel, și să aibă loc într-un cadru și conform unor proceduri clare și bine înțelese.

7. Totodată, reclamantul a relatat că, misiunile de judecător și procuror sânt similare și complementare în ceea ce privește cerințele și garanțiile referitor la statutul și condițiile de muncă, inclusiv recrutarea, formarea, evoluția în carieră, salariul, măsurile disciplinare și transferul (care se poate face numai în conformitate cu legea sau cu acordul lor) (A se vedea: Avizul nr. 4 (2009) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) privind relațiile dintre judecători și procurori într-o societate democratică, 8 decembrie 2009, Declarația de la Bordeaux, nota explicativă, §37.

8. Reclamantul a susținut că, având în vedere importanța rolului și funcției lor, eliberarea din funcție a procurorilor trebuie să fie supusă unor condiții stricte, care să nu afecteze independența și imparțialitatea în exercitarea activităților lor, ar trebui ca pentru aceasta să se aplice toate garanțiile ce sunt specifice procedurilor disciplinare. Independența procurorilor constituie protecția lor împotriva demiterii arbitrare sau din motive politice.

9. Astfel, a menționat reclamantul că, Ordinul de demisie nr. 233-p din 11.02.2020, este afectat de vicii de consimțământ, fiind ilegal și totodată afectat de nulitate, or, Raportul și ordinul de demisie, au survenit ca urmare a constrângerii psihice exercitate de către conducerea Procuraturii Generale, în special de către însăși Procurorul General Alexandr Stoianoglo, asupra sa, în mod sistematic, de la mijlocul lunii decembrie 2019 și până la 06.02.2020, acesta fiind somat, fie să depună cererea de demisie din proprie inițiativă, fie eliberat în baza dosarelor penale.

10. A punctat reclamantul că, pe parcursul perioadei decembrie 2019 – 06 februarie 2020, pe lângă presiunea psihică exercitată prin solicitările directe ale conducerii Procuraturii Generale prin intermediul procurorilor șefi interimari numiți, la data de 09 decembrie 2019, fiind supus constrângerii psihice prin numeroase mesaje de intimidare, amenințare cu intentarea cauzelor penale, care erau transmise prin intermediul mass-media de către conducerea Procuraturii Generale, a fost nevoit să depună „benevol” cerere de demisie, motivele unui asemenea comportament fiind atitudinea negativă a Procurorului General față de șeful Procuraturii Anticorupție suspendat la moment din funcție, dl Viorel Morari, față de reclamant personal și față de alți procurori din Procuratură.

11. A indică reclamantul că, raportul de demisie a fost depus la 06 februarie 2020, drept rezultat al influențelor indicate și a publicațiilor din mass-media în care se comunica că, la începutul lunii ianuarie 2020, Procurorul General, (care este și angajator), în privința reclamantului a pornit urmărirea penală, într-o cauză penală ce se afla în gestiunea Procuraturii Generale, pentru comiterea infracțiunii de amestec în înfăptuirea justiției.

12. A învederat reclamantul că, la data de 23 ianuarie 2020, pe diferite portaluri de știri din Republica Moldova, a apărut informația precum că, în cadrul unei emisiuni de la postul TV8, avocatul condamnatului Veaceslav Platon, Ion Crețu, a indicat că la etapa respectivă, reclamantul era bănuțit de amestec în înfăptuirea urmării penale la investigarea fraudei bancare.

13. Totodată, a reiterat că, la acel moment și-a dat seama că, sursa de informare a fost deloc întâmplătoare, dat fiind faptul că ultimul era procuror în funcție, iar persoana împuternicită legal să îl anunțe despre aceasta, urma să fie Procurorul General, sau un alt procuror desemnat de acesta, dar nu avocatul condamnatului Veaceslav Platon, în cauza în care ultimul a participat în calitate de acuzator de stat, fiind exercitată drept acțiune de

constrângere psihică pentru a determina reclamantul mai rapid să se elibereze din funcție.

14. A susținut că, la data de 04 februarie 2020, în cadrul Procuraturii Generale a avut loc darea de seamă a Procuraturii Anticorupție cu prezența întregului colectiv a Procuraturii specializate, precum și a Procurorului General și a adjuncților săi, unde, Procurorul General și-a permis să-l amenințe direct să depună cererea de demisie, făcând aluzie la cauzele penale în care a participat în calitate de procuror (însă după controlul efectuat la Procuratura Anticorupție în perioada respectivă, nefiind depistată nici o încălcare, nemaivorbind de careva sancțiuni disciplinare). Ulterior, a fost publicată și în presă informație despre situația respectivă, unde se relatează că Procurorul general Alexandru Stoianoglo a cerut demisia de bună voie a patru colaboratori ai Procuraturii Anticorupție, fiind indicat expres și procurorul Andrei Baeșu.

15. A comunicat reclamantul că, în dimineața zilei de 05 februarie 2020, s-a prezentat în audiență la Procurorul General pentru a-i oferi explicații vis-a-vis de participarea sa în cauzele penale aflate în gestiune, având presupunerea că, ultimul era dus în eroare de careva participanți, iar în rezultatul discuției, a stabilit că Procurorul General nu avea cunoștință de nici o cauză penală în care a participat ultimul în calitate de membru al grupului de urmărire penală sau acuzator de stat, oferindu-i răspunsuri evazive, precum că au fost înregistrate multiple plângeri pe numele său, iar când reclamantul îi aducea argumentele de rigoare, ultimul schimba subiectul, dându-i de înțeles că ulterior urma să se prezinte în fața unui procuror pentru audiere, el având doar o predispoziție negativă în privința sa, fără careva explicații.

16. A invocat că, Procurorul General nu ezită în continuare să indice asupra acțiunilor sale, neglijând în totalitate existența deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 mai 2020, prin care au fost respinse ca inadmisibile, recursurile în anulare declarate de către avocați în numele condamnatului Platon Veaceslav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14 noiembrie 2018, cu menținerea hotărârii contestate, iar la pag.173 (http://iurisprudenta.csi.md/search_penal.phn?id=2034), instanța de recurs a indicat expres că, la examinarea cauzei instanțele au respectat drepturile fundamentale ale inculpatului, expuse supra, iar hotărârile instanțelor corespund jurisprudenței CtEDO la acest capitol, deoarece inculpatului i-au fost aduse la cunoștință toate probele

administrare de partea acuzării, fiindu-i acordat timpul necesar pentru pregătirea apărării sale, inclusiv și de a acumula probe de natură să dovedească netemeinicia afirmațiilor acuzării.

17. A mai susținut reclamantul că, la 15 noiembrie 2019, Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, în temeiul plângerii depuse, a pornit un proces penal pe faptul filării sale și a familiei în mod ilegal, însă, la 13 decembrie 2019, procurorul de caz, cu consultarea prealabilă a Procuraturii Generale, a dispus refuz în începerea urmăririi penale, iar argumentele sale, însoțite de probe, nu au fost examinate, deși în mod evident probau prezența elementelor componente de infracțiune, fiind în continuare anulate ordonanțele Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale atât de Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), cât și de Curtea de Apel Chișinău.

18. Astfel, a comunicat că, această situație la fel a fost un factor care l-a determinat să depună la acea perioadă, sub presiune, raportul de eliberare din funcție, or, aceste acțiuni, constituie acțiuni de părtinire din partea Procurorului General și urmează a fi tratate ca atare, viciindu-se astfel cererea de demisie și adoptarea ordinului nr.233-p din 11 februarie 2020, urmând a fi constatată nulitatea acestui act administrativ.

19. Reclamantul a mai menționat că, în partea ce ține de soluționarea cererii prealabile, răspunsul semnat la 08 decembrie 2021 de Adjunctul Procurorului General interimar, Marcel Dimitraș, este unul neîntemeiat și ilegal, urmând a fi anulat de instanța de judecată, or, în răspuns se face trimitere, eronat, la art. 11 alin.(1) lit. b) Cod administrativ, precum că, Ordinul nr. 233-p din 11.02.2020 este un act favorabil, aducându-i un avantaj, inclusiv cu achitarea compensațiilor pentru concediile anuale nefolosite și indemnizației unice de concediere.

20. Totodată, reclamatul a invocat că nu a primit indemnizația unică de concediere, precum nici alte încasări favorabile la eliberare nu i-au fost oferite, fiindu-i achitate doar compensațiile pentru concediile anuale nefolosite și anume, pentru zilele în care a lucrat, inclusiv, peste programul de 8 ore pe zi, fapt ce se confirmă în anumite condiții prin publicațiile din presă.

21. Cu referire la argumentele invocate de către Procuratura Generală privind tardivitatea adresării în instanța de judecată, reclamantul a indicat că, acestea sânt neîntemeiate și lipsite de logică.

22. Astfel, consideră reclamantul că, termenul de depunere a cererii prealabile a fost respectat, or, Alexandr Stoianoglo a fost în funcția de Procuror General din momentul depunerii cererii de demisie afectată de nulitate și până la 05 octombrie 2021, timp în care reclamantul nu a putut să-și exercite dreptul de restabilire în funcție, din motiv că, amenințările ilegale, în orice moment, puteau fi puse în executare de către ultimul, reieșind din influența deținută asupra organelor de ocrotire a normelor de drept.

23. În fața instanței de judecată Baeșu Andrei a solicitat constatarea nulității actului administrativ individual - Ordinul Procurorului General nr.233-p din 11 februarie 2020 privind eliberarea din funcția de procuror în Procuratura Anticorupție a lui Baeșu Andrei pe motivul demisiei din Procuratură în baza raportului depus începând cu data de 20 februarie 2020 și a răspunsului Adjunctului Procurorului General interimar din 08 decembrie 2021 la cererea prealabilă; reîncadrarea în funcția de procuror în Procuratura Anticorupție, cu anularea Ordinului Procurorului General nr.233-p din 11 februarie 2020 privind eliberarea din funcția de procuror în Procuratura Anticorupție a lui Baeșu Andrei și a răspunsului Adjunctului Procurorului General interimar din 08 decembrie 2021 la cererea prealabilă din 29 noiembrie 2021; obligarea Procuraturii Generale de a emite un act administrativ prin care să fie dispusă achitarea, conform art. 58 alin. (5) din Legea cu privire la Procuratură și art. 90 din Codul muncii, a salariului de funcție de procuror în Procuratura Anticorupție, de care urma să beneficieze reclamantul, precum și a tuturor premiilor dacă acestea au fost acordate celorlalți angajați, pentru întreaga perioadă a absenței sale de la serviciu, începând cu data de 20 februarie 2020 până în momentul reîncadrării sale în funcție.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

24. Prin hotărârea din 29 noiembrie 2022 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Baeșu Andrei împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova privind constatarea nulității și anularea Ordinului Procurorului General nr. 233-p din 11 februarie 2020 privind eliberarea din funcția de procuror în Procuratura Anticorupție pe motivul demisiei din Procuratură în

baza raportului depus la 20.02.2020 precum și a răspunsului nr.7/3-285/21-972 din 08 decembrie 2021 la cererea prealabilă, obligarea reîncadrării în funcția de procuror în Procuratura Anticorupție cu achitarea salariului de funcție de procuror în Procuratura Anticorupție, precum și a tuturor premiilor pentru perioada absenței de la serviciu începând cu data de 20 februarie 2020 până la momentul reîncadrării în funcție.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

25. La 02 decembrie 2022, în interiorul termenului prevăzut de art. 232 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, Andrei Baeșu a depus apel nemotivat, iar la data de 14 februarie 2023, a depus apelul motivat, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

26. Prin decizia din 27 iunie 2023 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Baeșu Andrei împotriva hotărârii din 29 noiembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

27. În susținerea soluției sale instanța de apel a reținut, în primul rând că, soluția instanței de fond este una întemeiată, a fost emisă cu elucidarea și constatarea pe deplin a circumstanțelor cauzei, verificarea și aprecierea obiectivă a probelor prezente la materialele cauzei, fiind stabilite corect circumstanțele de fapt și aplicată legislația pertinentă ce guvernează raportul litigios.

28. Instanța de apel a apreciat ca fiind justă concluzia primei instanțe, potrivit căreia, însăși Baeșu Andrei, dispunând liber de dreptul său subiectiv material, a depus la data de 20 februarie 2020 cerere de demisie, solicitând încetarea raporturilor de serviciu, iar careva probe ce ar demonstra că, cererea de demisie a fost depusă sub presiune, la actele cauzei nu se regăsesc.

29. Instanța de apel a reiterat poziția instanței de fond privind legalitatea emiterii Ordinului Procurorului General nr.233-p din 11.02.2020 privind eliberarea din funcția de procuror în Procuratura Anticorupție pe motivul demisiei din Procuratură în baza raportului depus la 20.02.2020, acesta fiind emis cu respectarea procedurii legale și a legislației pertinente la caz, în limitele competenței stabilite de lege, reclamantul/ apelantul Baeșu Andrei

eșuând testul probării argumentelor invocate, acestea purtând un caracter pur declarativ.

30. Totodată, instanța de apel a reiterat poziția primei instanțe în partea ce ține de netemeinicia argumentului Procuraturii Generale privind inadmisibilitatea acțiunii în temeiul art. 207 alin. (2) lit. d) Cod Administrativ, fiind invocată omiterea termenului de prescripție, or, conform art. 209 alin. (3) Cod Administrativ, pentru acțiunea în realizare, acțiunea în constatare și acțiunea de control normativ nu există termen de înaintare a acțiunii în contencios administrativ.

31. În același context, instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiată și critica apelantului precum că, instanța de fond nu a dat o apreciere corectă circumstanțelor cauzei, or, rolul activ exercitat de instanță, în deslușirea corectă a raportului dintre părți, este evident manifestat, cauza fiind examinată sub toate aspectele, fiind stabilite circumstanțele de fapt, legea materială ce guvernează raportul juridic, fiind create participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

32. Instanța de apel a remarcat că, din înscrisurile prezentate de către apelant nu se confirmă alegațiile sale cu referire la netemeinicia Ordinului privind eliberarea din funcție, contestat la caz, precum și a depunerii cererii de demisie prin constrângere a angajatorului, iar simpla nemulțumire a participantului la proces cu soluția emisă pe marginea cauzei, nu poate constitui temei legal de casare a hotărârii contestate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

33. La 24 iulie 2023, Baeșu Andrei, cu respectarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (1) din Codul administrativ (în redacția legii în vigoare la data depunerii recursului), a declarat recurs nemotivat împotriva deciziei din 27 iunie 2023 a Curții de Apel Chișinău, iar la 07 noiembrie 2023 a prezentat motivarea, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

34. În motivarea recursului a indicat că, normele de drept material au fost interpretate eronat și au fost aplicate greșit, aprecierea probelor a fost

arbitrară, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale lui Baeșu Andrei.

35. Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursurilor, în adresa Curții Supreme de Justiție referințe nu au parvenit.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

36. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ (în vigoare până la 01 septembrie 2023) prevede următoarele:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

37. Art. 246 alin. (1) și (2) Codul administrativ (în vigoare până la 01 septembrie 2023) prevede:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere.

(2) Recursul se declară inadmisibil în special când:

- a) decizia instanței de apel nu poate fi contestată cu recurs;
- b) recursul este depus în mod repetat;
- c) recursul este depus de o persoană neîmputernicită;
- d) recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1);
- e) motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2);

f) cererea de recurs nu corespunde cerințelor stabilite la art. 244 alin. (2), art. 233 alin. (1) și (2) și art. 234 alin. (2) și recurentul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de Curtea Supremă de Justiție.”

38. Prin Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 (în vigoare din 01 septembrie 2023), a fost modificat cadrul normativ conexe reformei Curții Supreme de Justiție, inclusiv Cartea a treia „Procedura contenciosului administrativ” din Codul administrativ, în special prevederile cu privire la temeiurile recursului. Totuși, art. XI alin. (3) din Legea menționată, prevede că recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului. Aceleași considerente de deduc și din interpretarea art. 195 din Codul administrativ în coroborare cu prevederile art. 3 alin. (3) din Codul de procedură civilă către stipulează că, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171. Legea procedurală civilă care impune obligații noi anulează sau reduce drepturile procedurale ale participanților la proces,

limitează exercitarea unor drepturi ori stabilește sancțiuni procedurale noi sau suplimentare *nu are putere retroactivă*.

37. În consecință, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, la examinarea admisibilității recursului, va aplica prevederile Codului administrativ în redacția în vigoare la data declarării recursului.

MOTIVAREA INSTANȚEI

38. În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ (în redacția în vigoare la data declarării recursului), Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

39. Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

40. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

41. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

42. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului

în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ (în redacția în vigoare la data declarării recursului). În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

43. De asemenea, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

44. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

45. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct.230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141,§39).

46. La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, §31, Seria A, nr.212-A).

47. În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Baeșu Andrei.

48. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 (în vigoare până la 1 septembrie 2023) din Codul administrativ

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Baeșu Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc